

Toverukset

Arska ja Tasi heräsivät kauniina taivaaseenastumisen aamuna rantalepikossa ankaraan päänsärkyyn. Tuntui kuin tuhannen metallimestä olisi moukaroinut molempien päissä. Suussa oli paha maku, silmät mustina ja valkuaiset punoittivat asiaankuuluvasti.

—Kuka on puhunu mun suulani paskaa, syljeskeli Tasi saatuun suutansa vähän raolleen.

—Kato peiliin vaan, kyllä se syyllinen sieltä löytyy, väitti Arska, mutta myönsi, että sama maku oli itselläänkin.

Sattui siihen rantavahtipartio paikalle. Seisahtui Arskan ja Tasin äärelle, puisteli päätään ja naksutteli kielellään.

—Vai täällä ne pojat taas on. Katsokaa nyt ympärillenne. Kaikki on särety, ja tämmöinen siivo joka puolella. Voi, voi, enkös minä ole monta kertaa sanonut että tuommoisesta elämästä pitää tulla loppu. Se on muuten lähtö edessä molemmilla tältä rannalta. Otetaan toisia tilalle, ärisi konstaapeli Kemppainen, rantavahtien etumies.

—Elä sinä kuule Kemppainen käläkätä, yritti Tasi ynähtää, mutta Arska pukkasi kylkeen ja hiljensi toverinsa. Hän huomasi, että Kemppainen oli tällä kertaa tosissaan, ja katsoi parhaaksi olla mielin kielin.

—Elähän nyt, elähän nyt, asiakaan se tämä Kemppainen huplattaa. Se on viisas mies tämä Kemppainen, paljo lukenu. Se on kyllä ihan totta, niinku Kemppainen sano, että loppuhan se tämmösestä elämästä on tultava. Sitähän me justiinsa Tasin kans tässä oltiin miettimässä että miten sitä...

—Jaa, joo, niin, silleenhän se oliko, innostui Tasikin. —Kato kuule, kyllä me ite tiijetään. Näätkö muka yhtään pulloa missään. Et nää, ainakaan täyttä. Se on loppu ny.

—Näin on nästyykit, vakuutti Arska. On kuule nyt niin rautaset systeemit, niin rautaset systeemit päällä, ettei oo tosikaan. Se on tosta poikki, jos vielä sorrutaan. Kyllä varppina pysytään tästä lähtien kaposella tiellä, vietetään niin ehyttä elämää, että kelvataan vaikka pyhäkoulunopettajiksi. Ei tartte Kemppaisen enää meistä huolehtia, kyllä jämpä on niin. Onhan sitä lukeneelle miehelle parempaaki tekemistä.

—Haistakaa home, minä en teitä usko, epäsi Kemppainen. —Onhan noita synnintuntoja

kuultu vuosikaudet, vaan siinä sitä taas retkotetaan. Eikä mene kauan, kun taas olette samassa kunnossa. Tapeltukin on kun on noin silmät mustana molemmilla.

—Kato kuule, ei oo tapeltu, ei varmana oo tapeltu, selosti Tasi. —Se kuule kävi silleen, että ruvettiin tossa iltasella kato vähän pelaamaan tota..., tota kyykkää, joo kyykkää ruvettiin pelaamaan. Ja mites se lie silleen käyntykkää, että tämä tämä mikä se nyt on tämä millä sitä kyykkää pelataan, se pulikka, niin se joteski vilksahti ja sattu silmään. Ja nyt on silmä mustana, ai ai että on kipeeki. Eikö ooki konstaapeli harmittava takaisku, että silleen kyykkäpulikka sattuu silmään, tä?

—Ja molempia vielä yhtä aikaa, eri pää tietysti, meinaan siitä pulikasta, täydensi Arska pai-

nellen omaa mustaa silmäänsä. —Saiskohan siitä jotaki korvausta, ku on ninku työtapaturma, konstaapelihan se lukeneena miehenä varmasti tietää...

—Eikä tiedä, keskeytti konstaapeli Kemppainen tylästi. —Mutta olkaa nyt sitten vielä koeajalla, vaikka en minä usko että siitä mitään tulee. Mutta EE:hen kyllä menette vikkelaasti.

—Että mihnä? Mikä se semmonen EE on? hämmästelivät toverukset yhteen ääneen.

—Se on Epätoivoisten Eheyttäjäien yhdistys. Tuossa on osoite, alkakaahan laputtaa.

Arska ja Tasi luikkivat säikähtäneen näköisinä kiireen vilkkaa takaisin pensaikkoon mistä olivat tulleetkin. Mutta päästyään näkösuojaan Tasi nauraa käkätti pirullisesti ja kaivoi taskustaan puolinaisen sorbusvesipullon.

—Otetaanhan vähän sovea, sopotti Tasi, hulautti kurkkuunsa koko kulauksen ja ähkäisi nautinnollisesti päälle.

—Elä helekkarissa, nehän näkee, varoitteli Arska hädissään. —Justiinhaan me niille luvattiin, ettei enää eletä sillä lailla.

—Ja höpsistä. Kaikki se sinäki tosissasi otat. Eikä se lupaus sitä paitti tätä putelia koske, tähän on vanhaa varastoa, korkattu jo ennenku koko Kemppaista nähtiinkään.

Ja ennen kuin ilta hämärtyi, toverukset olivat jälleen vanhasa vauhdissaan, yhtä äikkäpäisinä kuin ennenkin, möksimässä toinen toistaan kuin vierasta sikaa, verissä päin ja mustelmilla. Aitaa kaatui ja tanner tömisi, mikään ei ollut muuttunut.